

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

8. Dies Martii. Cui ita sufficit fœlicitas sua, ut etiam alium velit esse fœlicem?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

Martius.

Tessera.

179

hocci pendeat universum genus hominum. Tutissimum est nihil præ se contemnere, quasi qui nulli profit ad usum: quia ut scitè Poëta:

Tam malè nil cūsum, ac quod nullum profit ad usum.

8. DIES MARTII.

Cui ita sufficit fœlicitas sua, ut etiam alium velit esse fœlicem? *Salvianus l. de gubern.*

Nec I. Invidiam pati, non est malum pati; nec enim ideo es malus, quia alter tibi invidet bonum. Magna est tibi gloria, dignum esse alterius invidiâ. Nemo invidet misero, nisi fortè illi, cui minor est, quàm invidentis miseria. Hinc fœlix invidet fœliciori, imò & fœlici; quia quibusdam ipsa fœlicitatis æqualitas, seges est invidiæ. Fertur igitur Invidia in alienum bonum, ut monet prædicta tessera. Eâ causâ Bion olim hominem invidiâ vulgò notum conspicatus, tristi ac dejecto vultu. Nescio, inquit, tibi ne quid piam Mali, an quid boni contigerit alicui alteri. Cùm igitur tibi fenseris invideri, ne querere, ne te saucium inclamaveris: excerta æmuli tui confessione, id tibi sit in confesso; Bono de aliquo præditum, te beatum esse. Contra si neminem tibi invidere compereris, dic quod Themistocles adhuc adolescens: *Præclari nihil dum feci, mihi quippè nondū invidetur.* Invidus illius bono contabescit quem se superiorem agnoscit, vel parem, vel à quo superari timet, vel æquare.

M 2

II. De-

II. Deindè satiùs est esse invidum, quàm miserum, adeoque dignum potiùs invidiâ, quàm misericordiâ. Percurre animo omnes terras, evolve omnes omnium ætatum historias, vix invenies hominem naturâ vel fortunæ dotibus insignem, ab hac peste immunem, ab hoc malo eximium. Non tamen tibi auctorem fuero, ut declines invidiam, declinare Virtutem. Invidiæ materiam. Præstat enim esse cum Invidio Achillem, quàm sine eâ Therisitem. Vix est homo qui possit evadere bina hæc mala, alterius videlicet Invidiam, & contemptum: Invidiam non evades nisi vel desidiâ, vel miseriâ: si sic evadas, jam evades contemptibilis, quia contemptui est miseria, & ignominia. Eligendum potiùs per excellentem gloriam conferre se super omniam invidiam. Sint potiùs qui doleant bonum, quàm gaudeant malum. Nunquam bono quis invidet, sine suo malo.

III. Ubi compereris hominem tibi invidentem, est quod tibi gratuleris: alterius enim invidia, certum est boni alicujus in te confessio. Bono tuo, quo gloriaris, ille dolet, idèò dignus cui indoleas. In isto te fastigio colloca, undè despicias aliorum in te invidiam; nunquàm de gradu tuo moveberis, nec animo commoveberis. Non inficior, ubi cœperis præ aliis eminere, pericula undique invidiæ tibi imminabunt, adeoque non eris extrâ teli jactum, sed intrâ iactum; sed stupea erant tela, nec plus te lædunt quàm araneorum telæ. Senecæ cothurnus docet. *Ars prima regni est, posse te invidiam pati.* Quidni dixerim, *Ars prima cœli est, posse te invidiam pati.* Invideri non nemini potest, invideri nulli. Nihil interim istiùs est invidiâ, quæ ipsa suum auctorem excru-

Martius.

Tessera.

181

excruciat, & perimit. Quid igitur miserius invido, quem non modò mala propria, sed bona etiam aliena cogunt miserum esse? Quid calumniosius, quàm puniri propter aliorum merita? Quid scelestius, quàm minùs dolere suis malis, quàm aptare aliena? Quid injustius, quàm bonis propriis non gaudere, & alterius mala appetere? Quid funestius, quàm odif se omnes, se affligere? Quid perversius, quàm abominari meliores? Argutè dixit Enagoras. Alii suis calamitatibus dolent; invidi præter sua mala, de alienis bonis tristantur. I nunc, & invidere invidis, qui semper sunt multò miserabiliores quàm illi, quibus invident. Undè ut veritatis assertor, hoc modulatus est Poëta,

Invidus invidiâ comburitur intus, & extrâ.

9. DIES MARTII.

Malum est, malè uti bono. *S. Augustinus*
lib. de nat. Bon. cap. 36.

Necad- I. **Q**Uæ vulgus vulgò collocat in malorum serie, non sunt nisi personata Mala, sunt verò germana Bona: sed nobis nocent ut mala, quia utimur bono non benè. Mala judicantur, quæ nobis sunt adversa: hæc tamen hominem non faciunt miserum, sed ostendunt. Deus, qui non potest errare in rerum delectu, adversa immitit suis dilectis: quid ergò vocas mala, quæ dat optimus, aut bonis, aut ut faciat bonos? Inique creduntur mala, quæ Christi oraculo, sunt bonorum perennium

M 3

nium